

שבעת ימים פרק ראשון יומא

עין משפט נר מצוה

ו.

א מיי פ"א מהלכות
עבודת יו"ה הלכה ג:
ב מיי (פ"א) מהלכות
מטבח ומזבח ה"ל (ח) (פ"א)
מה"ל שגגות הל"ל:
ג (נד) פסוקים שבעות פ"ב
דף לדג"ל:

תום' ישנים (המשך)

כח [שם פסוק מן וזנני
האין תעשה ממנו ושית
להם אבנטים ורקס אין כמי
שם, ולכן לא היה מכלאם.
אזל למאן דלמא שהאבנטים
שלי, תימא מנא ליה.
מ"ר, פ"ב דמ"ב פירש.
פ"ר היר"ן ג"ס רבינו
שלמה מצינו למה פירש,
יך לצינו אחר ממד של
בין העבדים וישמע ממנו
ויפול שעה אחת קודם
שיחזק בלגבא, דהא [הכין]
נמי אהרן לן במחנה ליה
משה אחת שהיה המסכן
עמוק כמו שפירש, וכן
משמע בירושלמי (פ"א)
[היא] דקאמר דלמא דהא
דבן מביתו ור' יוחנן, דאי
מדבר יוחנן הוה אמינא
שכיל לאת שעה אחת
ולשמש בימיו, אכל בקוטר
פירש מצינו למה פירש,
שהרי ע"כ לשכת פרהדרין
לא הייתה קדושה שאין
שיבה בעורה אלא למלא
[ו, כ, נ] שבעל קרי משתמל
חוק לשמי מחנו. אלא
מפרש רבינו חוקן מצינו
למה [מה] פירשמו
למקום שבעל קרי מותר
ליכנס, ואע"כ דלמלאים
מכיו [ויקרא מ, לה] ופסח
אלה מועד משבו, ומקאמר
שכ"כ ע"כ מחנה ליה
היה וז"ל פירש מאשמו,
וי"ל דהא אהרן שהיה
נרץ לקבל האמת לדיים כל
שבעת ימי המלוואים, ואע"כ
דממתי ממני חן [הלן ד,]
[א] שהיה עובד כל שבעת
הימים, מ"מ אין זה כי
אם מדרבנן, וא"ת ומאי
קאמר מצינו למה פירש,
והלא יש לו להיות מלך
במחנה ליה כמו אהרן ובניו
שהיו יושבין ממד פסח
אכל מעד אה הא דתנא
בברייתא דלמלאה המסכן
כל שבעת ימי המלוואים
היה משה מעמיד המסכן
היו פירשוהו היה
מפרקו ומעמידו מיד, אכל
אם נפרש מעמידו עבד
ונפרקו בזקו ויומם וילה
דמתי בקרא לאו זוקא
ליה, ואם כן יהי ויכולן
לפרשן במחנה ישראל
מנו שבעתה קדושת המסכן
שהיה מפרקו דלמלאה
במחנה [בא, נ] והגולו
הפרקתו היו ומוטעו
נכנסים שם, ופירוש ראשון
נכון, אב"ב בחד אחר
מודו ליה, לנתיבא נקטיה,
דלפניו בתא אחר מודו ליה,
דהא אף לא הוה מודו
ליה הוה ע"כ למינקט מנאל
על שוה אל שעה אחת.
אין נמי חיישין לספק נדה,

אמר לך אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו בו' וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותו הכתיב נמי אותם ומאותם ימנא שהאבנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקו ולא כמר דייקו וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האבנט תעשה שם משור וגו' צכחן גדול דווקא כיון
דשאר בגדיו היו נמי דללאים אפוד

(י) (ומעיל) אכל הדיוט דלל שאר בגדיו
דבין ימנא נמי אבנטו דבין ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דבין
היה נמי אבנטו דבין וה"ר מנחם
מיואני ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דווקא רוקס דכתיב צואתה תזוה
ויאת האבנט תעשה מעשה רוקס
וצכחן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כתנות ועשית להם
אבנטים ומגבעות אס כן קמא דכהן
גדול ובפרשת פקודי כתיב בשעת
עשייה ואת האבנט שם משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
וילפינן בגזירה שוה דכמו דלוחו רוקס
כלאם הוה כן וצכחן תעשה מעשה
רוקס שכח צכ"ג כלאם הוה אכל
צכחן של כהן הדיוט לא כחז רוקס
ולמאן דלמא דמרייהו של כלאם
משוה להן מדכתיב אותם:

מבירתו למה פירש. פי' רש"י
שאל אשתו עמו שם
שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא
היתה קדושה * שאין שיבה בעורה
כ"ש שכיבה וקשיא לן דנהי דלא
קדישא כקדושת עורה מ"מ כהר
הצית היתה דלמרי' צפרק פרט חטאת
(ובאים דף קט"ו): דלל הר הצית מחנה
ליה הוה ובעל קרי אינו רשאי ליכנס
במחנה ליה דלמא דפסחים פרק אלו
דברים (ט"ז): וזכר וזכר צבאות בעל
קרי יאלץ ליה לפרש מצינו למה פירש
הוה לן למימר שיפרישוהו למחילה
אחת צהר הצית דלמרי' פרק כ"ד זולין
(שם דף פ"ו). דמחילות לא נמקדשו:

ספסא
טומאתן בהדיא כתיב בהו
טומאת שבעה כתיב ביה
אלא

מעט לעת כשם שגזרו שמומאה טהרות מעט לעת למפרע. ופלוגמיהו במסכת נדה צפרק כל היד (דף ט"ז). והכי תנן דרך צנות ישראל
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה נמצא על שלו טומאין שניהן כל שבעה דודאי היה דם שבעת ציאה שאין דרך האיש ללאת
ממנו דם נמצא על שלה אומיים והוה לשון מיד בלשון יוני שקנחה צפרישם יציאת השמש מיד טומאים ודאי נמצא (י) ללחור זמן כלומר
שהחיקה בדיקה טומאים מספק ואיזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותדאי את פניה של מטה ואח"כ טומאה מעט לעת ואינה טומאה
את בעולה והכי פירושה ואם יותר מכאן שהתה לצדוק ואח"כ צדקה ומנאה הרי היא כשאר נשים לטמא למפרע טהרות של מעט
לעת ואינה טומאה את בעולה שלא גזרו טומאת מעט לעת לענין טומאת בעולה ר"ע אומר אף טומאה בעולה: **אלא צבחר אחר.**
ששהתה יותר מאלה זמן שהזמן אומיים ואחר זמן לאחר אומיים צמון כדי שתרד ומדיח דקדמתי אצוה אחר זמן והתם קמתי טומאים
מספק ולא פליגי עס ר"ע וצבחר אחר זמן פליגי דקדמתי ואח"כ טומאה את בעולה א' מעט לעת אכל צמד אחר צמון אחר זמן דהיינו
צמון כדי שתרד מודו: ש"מ. מדקמתי מפרישין שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום חשש טומאת נדה: **בועל נדה אינו כנדה.** שאסורה
לנצול בשביעי עד הלילה אלא טובל בשביעי ציוס הלכן לא צעי פרישה אלא שבעת ימים ואם צא על ספק נדה ציוס הפרישה מונה מקמ"ת
היום ככולו כנדה וטובל ערב ויה"כ שהוא שביעי ציוס ומעריב שמשו וכנכס צמקדש ציוה"כ: דאי פ"ד **בועל נדה כנדה אימא טבל** זה אם
צא על נדה ציוס פרישתו בלילה דיוה"כ למחר היכי עביד עבודה: **סמוך לשקיעת החמה.** שמונה ימים לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעה
דמשום ההוא פורתא לא חשיב ליה וטביל אור של ערב יוה"כ ועביד למחר של ערב יוה"כ הערב שמשו: **כל חייבי טבילות טבילין ציוס.**
דליף צמקת מגילה (דף ט"ז). מוחטא ציוס השביעי ורחק צמים וגו' (במדבר ט"ו): **נדה ויוגלת טבילין.** נדה דכתיב (ויקרא טו)
שבעת ימים תהא צנדתה כל שבעה ויוגלת כמי נדה דויתה טעמא (שם ט"ז): **בעל קרי כמגע שרץ.** לנצול ציוס טומאתו דלמרי' צפרק אלו
דברים צפסחים (דף ט"ז): **בועל נדה כטמא** מת לנצול ציוס שביעי אלמא טובל ציוס: **לא לטומאתן.** בעל קרי כמגע שרץ לטומאת ערב וראשון
לטומאה בעל נדה טומאת שבעה ואצ טומאה כטמא מת: **האי טומאת שבעה כסיב ציה.** ותהי נדחה עליו וטמא שבעת ימים (שם טו):
שמומאה

אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו וכו'. כלומר
לעולם קרא לזוהא דווקא צבת אחת ובעשייה דפלגיניהו ללמדנו
צא שאין האבנטים שוין שנאמר צמנעה האבנט של כהן גדול
(שמות נט) ואת האבנט של משור תכלת ואת ארגמן של שוה של
כלאים דשש יתפלא ותכלת עמרה
ואבנט הצניס של פירש הכתוב ממנה
היו ואשמועינן הכא דלכנטו של כהן
גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט
שוה של כלאים וזה של צון: וזהו
אבנטו. כלומר שניהם של כלאים:
צבת אחת מי משכחה לה. שיהא
משא לנדו חוגר חמשה בני אדם
כאחת: לא לריכא דאקדיס. לא
צבת אחת משא קאמר אלא זה אחר
זה אכל צכדד אחד היו ולא הפסיק
צגד אחר צנתיים הלצים לאהרן כל
אהרן וכו'. ויקרב משא את בני
אהרן וכו'. אותם אבנט
כלאי: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:

הגהות הב"ח
(א) גמ' אבנט אהרן וכו' וכו'
אמר לך: (ב) שם יסגור
אבות
באבנט כלאי:
(ג) רש"י ד"ה לא צריכא
וכו'. ויקרב משא את בני
אהרן וכו'. אותם אבנט
כלאי: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:
גליון הש"ס
תום' ד"ה מביתו וכו'
שאין ישיבה בעורה. עין
לקמן דף ח ע"ב תום' ד"ה
דאי:
הגהות מהר"ב
רנשבורג
א' ברש"י ד"ה אלא כמח
אמר וכו' ואח"כ שמומאה
את בעולה. י"ב ר"ל משום
מגע ודלמיהא כנדה דף
ט"ו ע"ב:
מוסף רש"י
אבנטו של כהן גדול.
של כל ימות השנה היה של
כלאים מדכתיב (שמות נט)
ואת האבנטים שם משור
ומלת, לא זהו אבנטו
של כהן הדיוט.
שהדיוט של כהן (לקמן
י"ב): או: אבנטו של כהן
גדול ציוס הכפורים הוא
של כהן, לא זהו אבנטו של
כהן הדיוט, אלא הדיוט של
השנה של כלאים (לקמן טו).
וחזיקו (קמ"ה). זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כל ימות
השנה, אלא כלאים צבדדי
כהן הדיוט (שם וסו).
תום' ישנים
ואבנטו של כהן גדול
אבנטו בו' אלא
של כהן גדול דשאר ימות
השנה קאי דיומי מכלאם.
ואי גרסין וכו' אבנטו קאי
אלאבנטו דיוה"כ. וא"ת קאי
ראינו לתקן אבנט כ"י משל
הדיוט. ואומר רבינו חסדון
דמנו שאלו אפוד ומעיל
שהיו מכלאים, מסביר ים
לנו לומר כהן אבנט
דלכאם, כמח כהן אבנט
לנו, כהן שם משור תכלת
וארגמן, חדש שהיו צבדדי
לנו שלו דיוה"כ שהיו של
בן גס האבנט היה כן,
וא"כ הדיוט שלא היו צבדדי
מכלאים הם אבנטו לא היו
ורבינו חסדון שם בשם ר'
וארגמן מעשה רקם, וצוואה כתיב [שם כט, לט] ושבצת הממנו שם ועשית מנזפת שם ואבנט תעשה מעשה רקם, וילף
רקם רקם מג"ש דעשייה ככלאים. וזה הפסוק מובא אכל בגדי כהונו דכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. וצוואה

אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו וכו'. כלומר
לעולם קרא לזוהא דווקא צבת אחת ובעשייה דפלגיניהו ללמדנו
צא שאין האבנטים שוין שנאמר צמנעה האבנט של כהן גדול
(שמות נט) ואת האבנט של משור תכלת ואת ארגמן של שוה של
כלאים דשש יתפלא ותכלת עמרה
ואבנט הצניס של פירש הכתוב ממנה
היו ואשמועינן הכא דלכנטו של כהן
גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט
שוה של כלאים וזה של צון: וזהו
אבנטו. כלומר שניהם של כלאים:
צבת אחת מי משכחה לה. שיהא
משא לנדו חוגר חמשה בני אדם
כאחת: לא לריכא דאקדיס. לא
צבת אחת משא קאמר אלא זה אחר
זה אכל צכדד אחד היו ולא הפסיק
צגד אחר צנתיים הלצים לאהרן כל
אהרן וכו'. ויקרב משא את בני
אהרן וכו'. אותם אבנט
כלאי: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:
גליון הש"ס
תום' ד"ה מביתו וכו'
שאין ישיבה בעורה. עין
לקמן דף ח ע"ב תום' ד"ה
דאי:
הגהות מהר"ב
רנשבורג
א' ברש"י ד"ה אלא כמח
אמר וכו' ואח"כ שמומאה
את בעולה. י"ב ר"ל משום
מגע ודלמיהא כנדה דף
ט"ו ע"ב:
מוסף רש"י
אבנטו של כהן גדול.
של כל ימות השנה היה של
כלאים מדכתיב (שמות נט)
ואת האבנטים שם משור
ומלת, לא זהו אבנטו
של כהן הדיוט.
שהדיוט של כהן (לקמן
י"ב): או: אבנטו של כהן
גדול ציוס הכפורים הוא
של כהן, לא זהו אבנטו של
כהן הדיוט, אלא הדיוט של
השנה של כלאים (לקמן טו).
וחזיקו (קמ"ה). זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כל ימות
השנה, אלא כלאים צבדדי
כהן הדיוט (שם וסו).
תום' ישנים
ואבנטו של כהן גדול
אבנטו בו' אלא
של כהן גדול דשאר ימות
השנה קאי דיומי מכלאם.
ואי גרסין וכו' אבנטו קאי
אלאבנטו דיוה"כ. וא"ת קאי
ראינו לתקן אבנט כ"י משל
הדיוט. ואומר רבינו חסדון
דמנו שאלו אפוד ומעיל
שהיו מכלאים, מסביר ים
לנו לומר כהן אבנט
דלכאם, כמח כהן אבנט
לנו, כהן שם משור תכלת
וארגמן, חדש שהיו צבדדי
לנו שלו דיוה"כ שהיו של
בן גס האבנט היה כן,
וא"כ הדיוט שלא היו צבדדי
מכלאים הם אבנטו לא היו
ורבינו חסדון שם בשם ר'
וארגמן מעשה רקם, וצוואה כתיב [שם כט, לט] ושבצת הממנו שם ועשית מנזפת שם ואבנט תעשה מעשה רקם, וילף
רקם רקם מג"ש דעשייה ככלאים. וזה הפסוק מובא אכל בגדי כהונו דכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. וצוואה

אכל ודאי נדה כהן על שלו על שלה אומיים לא חיישין ולא היינו מפרישין אותו בשביל ק"י. מ"ר. אימא בבב"ר ד"ה
ב"ה"ה צבחר היאך עביד עבודה. והא דתנן [לקמן ד, א] על שבעת הימים וזוק את הדם, היינו אם הוא טעור
ציוס הראשון, אכל אם שימש טעמו בלילה שלפניו וצ"ל להעריב שמשו. בע"ר קרי בפועל שרין. צפסחים פרק אלו דברים
אין [צ, פה].

אין נמי חיישין לספק נדה,
שהרי ע"כ לשכת פרהדרין
לא הייתה קדושה שאין
שיבה בעורה אלא למלא
[ו, כ, נ] שבעל קרי משתמל
חוק לשמי מחנו. אלא
מפרש רבינו חוקן מצינו
למה [מה] פירשמו
למקום שבעל קרי מותר
ליכנס, ואע"כ דלמלאים
מכיו [ויקרא מ, לה] ופסח
אלה מועד משבו, ומקאמר
שכ"כ ע"כ מחנה ליה
היה וז"ל פירש מאשמו,
וי"ל דהא אהרן שהיה
נרץ לקבל האמת לדיים כל
שבעת ימי המלוואים, ואע"כ
דממתי ממני חן [הלן ד,]
[א] שהיה עובד כל שבעת
הימים, מ"מ אין זה כי
אם מדרבנן, וא"ת ומאי
קאמר מצינו למה פירש,
והלא יש לו להיות מלך
במחנה ליה כמו אהרן ובניו
שהיו יושבין ממד פסח
אכל מעד אה הא דתנא
בברייתא דלמלאה המסכן
כל שבעת ימי המלוואים
היה משה מעמיד המסכן
היו פירשוהו היה
מפרקו ומעמידו מיד, אכל
אם נפרש מעמידו עבד
ונפרקו בזקו ויומם וילה
דמתי בקרא לאו זוקא
ליה, ואם כן יהי ויכולן
לפרשן במחנה ישראל
מנו שבעתה קדושת המסכן
שהיה מפרקו דלמלאה
במחנה [בא, נ] והגולו
הפרקתו היו ומוטעו
נכנסים שם, ופירוש ראשון
נכון, אב"ב בחד אחר
מודו ליה, לנתיבא נקטיה,
דלפניו בתא אחר מודו ליה,
דהא אף לא הוה מודו
ליה הוה ע"כ למינקט מנאל
על שוה אל שעה אחת.
אין נמי חיישין לספק נדה,